

Камила Лекберг - „Русалката“

– Дебелана.

– Кой го казва!

Ана погледна сестра си и посочи многозначително към корема ѝ.

Ерика Фалк се завъртя, застана с профил към огледалото, също като сестра си, и бе принудена да се съгласи. Мили боже, колко беше огромна. Изглеждаше като гигантски корем, към който е прикрепена една малка Ерика, колкото да го докарва на вид. И тя точно така се чувстваше. Докато беше бременна с Мая, тялото ѝ бе небивало гъвкаво в сравнение със сега. Но този път имаше двама бебоци в корема.

– Наистина не ти завиждам – заяви Ана с бруталната откровеност на малка сестра.

– Благодаря – каза Ерика и я бутна с корем.

Ана я бутна на свой ред и в резултат двете за малко да паднат. Размахаха ръце във въздуха, за да си възвърнат равновесието, но се разсмяха така силно, че се наложи да седнат на пода.

– Ама че майтап! – каза Ерика и избърса няколко сълзи от крайчетата на очите си. – Човек не може да изглежда така. Приличам на кръстоска между Татко Барба и онзи мъж от скеча на Монти Пайтън, който се пръсна, след като изяде ментовата сладка.

– Да, вечно ще съм ти благодарна за близнаците, защото, застанала до теб, се чувствам като силфида. Наистина ти благодаря.

– Няма защо – отвърна Ерика и направи опит да се изправи. Не се получи.

– Чакай, ще ти помогна – каза Ана, но дори тя изгуби битката с гравитацията и тупна тежко по дупе. Погледнаха се с разбиране, след което викнаха в унисон: „Дан!“

– Да, какво има? – чу се от долния етаж.

– Не можем да станем! – отговори Ана.

– Какво каза? – попита Дан.

Чуха го как се качва по стълбите по посока на спалнята, където се намираха.

– Ама какво правите? – каза той развеселен, когато видя половинката и балдъзата си на пода пред стенното огледало.

– Не можем да станем – отвърна Ерика с всичкото достойнство, което успя да събере, и протегна ръка.

– Чакайте, ще докарам електрокара – каза Дан и се престори, че се обръща и тръгва обратно надолу.

– Ей – викна Ерика, а Ана се разсмях толкова силно, че легна по гръб.

– Добре де, може и така да се получи. – Дан хвана ръката на Ерика, за да я издърпа.

– Оох!

– Спести си звуковите ефекти, ако обичаш.

Ерика се изправи с усилие.

– Леле, ама че си грамадна – възкликна Дан и Ерика го удари по ръката.

– Това вече си го казвал около сто пъти и не си единствен. Ще бъдеш ли така добър да спреш да ми го натякваш и вместо това да се фокусираш върху своята си дебелана.

– С удоволствие.

Дан издърпа и Ана и се възползва от случая, за да я целуне по устата.

– Намерете си стая – рече Ерика и сръчка Дан отстрани.

– Вече сме си в стаята – отговори Дан и отново целуна Ана.

– Да, така че може да се концентрираме върху причината и аз да съм тук – каза Ерика и отиде до гардероба на сестра си.

– Не знам защо мислиш, че мога да ти помогна – каза Ана и се заклатушка след нея. – Едва ли имам нещо, което да ти става.

– Не, но какво да правя иначе? – Ерика зарови из дрехите по закачалките. – Рилийз партито на Кристиан е довечера и единствената ми алтернатива е индианската палатка на Мая.

– Окей, все нещо ще намерим. Панталоните, които носиш, си изглеждат добре, а мисля, че имам и една блуза, която може да те побере. На мен така и така ми е малко голяма. Ана измъкна от гардероба лилава бродирана туника. Ерика свали тениската си и с помощта на сестра си нахлузи туниката през глава. Да я смъкне над корема беше като да пълни коледна наденица, но се получи. Тя се обърна към огледалото и инспектира критично отражението си.

– Страшно си хубава – каза Ана, а Ерика изсумтя в отговор.

Със сегашната ѝ фигура „страшно хубава“ звучеше като утопия, но поне изглеждаше що-годе прилично и почти издокарана.

– Върши работа – каза тя и направи опит сама да свали туниката, но се отказа и остави Ана да ѝ помогне.

– Къде ще е партито? – попита Ана, приглади дрехата и я окачи обратно на закачалката.

– В „Стура Хотелет“.

– Много любезно от страна на издателството да организира рилийз парти за дебютиращ автор – каза Ана и тръгна към стълбите.

– Много са ентузиазирани. Продажбите са невероятно добри за дебютен роман, затова издателката ни с радост организира партито. От нея чух също, че щяло да има солидно медийно присъствие.

– Ти самата какво мислиш за книгата? Предполагам, че ти харесва, иначе нямаше да я препоръчаш на издателството. Но колко е добра?

– Тя е... – Ерика се замисли, докато слизаше внимателно по стъпалата, следвайки малката си сестра. – Магична. Мрачна и красива, обезпокоителна и въздействаща и... да, магична е най-добрата дума, с която мога да я опиша.

– Кристиан сигурно прелива от щастие.

– Да, да – Ерика провлачи думите. Отиде в кухнята и тъй като знаеше къде се намира всичко, направо започна да пълни кафеварката. – Щастлив е. Но в същото време... – Тя млъкна, за да не изгуби бройката, докато отмерваше кафе във филтъра. – Страшно се зарадва, когато одобриха романа, но имам чувството, че работата с книгата го е разтревожила по някакъв начин. Не мога да кажа с какво, всъщност не го познавам толкова добре. Не съм съвсем наясно защо се обърна към мен, но, естествено, се отзовах, когато ме помоли за помощ. Все пак безспорно имам известен опит с подготовката на ръкописи, макар и да не пиша романи. И в началото всичко вървеше много добре, Кристиан беше позитивно настроен и отворен за всякакви предложения. Но към края, когато исках да обсъдим определени неща, започна да се отдръпва. Не мога да го обясня точно. Но той си е малко ексцентричен, може би всичко се дължи на това.

– Значи, е открил правилната професия – каза Ана тържествено и Ерика се обърна към нея.

– Искаш да кажеш, че съм не само дебела, ами и ексцентрична?

– Че и разсеяна. – Ана кимна към кафеварката, която Ерика тъкмо беше включила. – Помага, ако сипеш и вода.

Кафеварката изпъшка в знак на съгласие и хвърляйки намръщен поглед на сестра си, Ерика я изключи. Вършеше всички домакински задачи механично. Постави чиниите и приборите в миялнята машина, след като първо ги беше изплакнала, после събра с ръка остатъците храна от мивката и я изгърка с четката за съдове и малко препарат. След това навлажни кърпата, разгъна я и мина с нея кухненската маса, за да обере трохите и мръсотията.

– Мамо, може ли да отида в Сандра? – Елин влезе в кухнята и непокорното изражение на петнайсетгодишното ѝ лице разкри, че от самото начало се е настроила да получи отрицателен отговор.

– Знаеш, че не става. Баба и дядо ще идват довечера.

– Но те започнаха да идват толкова често, защо трябва да съм тук всеки път?

Гласът ѝ придоби онзи хленчещ тон, който Сия едва издържаше.

– Те искат да се видят именно с теб и Лудвиг. Добре разбираш, че ще са разочаровани, ако не сте вкъщи.

– Ама толкова е скучно! И баба винаги се разплаква и после дядо ѝ казва да престане. Искам да отида в Сандра. Всички ще са там.

– Не преувеличаваш ли? – каза Сия, докато плакнеше кърпата, след което я окачи на кранчето. – Не вярвам, че „всички“ ще са там. Ще отидеш друга вечер, когато баба и дядо няма да идват.

– Татко би ми позволил да отида.

Дробовете на Сия сякаш се свиха. Не издържаше. Не издържаше яда и непокорството точно сега. Магнус щеше да знае как да постъпи. Щеше да е в състояние да се справи със ситуацията, с Елин. Тя не можеше. Не и сама.

– Татко го няма сега.

– А къде е тогава? – викна Елин и сълзите ѝ потекоха. – Къде се е дянал? Сигурно му е омръзнало от теб и мрънкането ти. Проклета... вещица!

В главата на Сия настана абсолютна тишина. Сякаш звуците изведнъж изчезнаха и всичко наоколо се превърна в сива мъгла.

– Той е мъртъв.

Гласът ѝ звучеше така, сякаш идваше от някъде другаде, сякаш говореше някой непознат.

Елин я зяпна.

– Той е мъртъв – повтори Сия. Чувстваше се странно спокойна, като че се носеше над себе си и дъщеря си и просто мирно наблюдаваше сцената.

– Лъжеш – каза Елин и гърдният ѝ кош се изду, все едно бе тичала няколко мили.

– Не лъжа. Полицията мисли така. И знам, че е така.

Щом се чу сама да го казва, разбра колко е вярно. Дотогава отказваше да го осъзнае, беше се вкопчила в надеждата. Но истината бе, че Магнус е мъртъв.

– Откъде можеш да знаеш? Откъде може да знае полицията? – Той не би ни изоставил. Елин клатеше глава, сякаш за да попречи на мисълта да се загнезди. Но Сия виждаше, че дъщеря ѝ също знае. Магнус никога не би си тръгнал просто така. Тя направи няколко крачки по кухненския под и обви ръце около дъщеря си. Елин се опита да я отблъсне, но после се отпусна и се остави да бъде прегърната, да бъде малко момиче. Сия галеше косата ѝ, докато плачът набираше сила.

– Шш – успокой я тя и усети как собствената ѝ сила по странен начин се възвръща, докато дъщеря ѝ ридаше в прегръдките ѝ.

– Можеш да отидеш в Сандра довечера. Аз ще обясня на баба и дядо.

Осъзна, че вече тя ще е тази, която взима всички решения.

Кристиан Тюдел се наблюдаваше в огледалото. Понякога не знаеше как точно да реагира на външния си вид. Беше на четирийсет. По някакъв начин годините се бяха изнизали покрай него и сега виждаше мъж, който е не просто зрял, ами дори леко посивява по слепоочията. Сана се появи зад него и обви ръце около талията му.

– Ама че си стилиен.

Кристиан се сепна.

– Изплаши ме. Не се промъквай така.

Измъкна се от прегръдката ѝ и успя да мерне разочарованото ѝ изражение в огледалото, преди да се обърне.

– Извинявай. Тя седна на леглото.

– И ти изглеждаш добре – каза той и се почувства още по-виновен, когато видя как малкият комплимент накара очите ѝ да светнат. Но същевременно се подразни. Мразеше, когато тя се държи като кученце, което маха с опашка при най-малката проява на внимание от страна на господаря си. Съпругата му беше с десет години помлада от него и понякога той имаше чувството, че разликата спокойно би могла да бъде и двайсет.

– Ще ми помогнеш ли с вратовръзката? – каза той и застана до нея.

Тя се изправи и умело върза възела. Получи се съвършен още от първия опит и тя отстъпи назад, за да огледа произведението си.

– Довечера ще си блестящ.

– Мм... – отвърна той, главно защото не знаеше какво се очаква да каже.

– Мамо! Нилс ме бие!

Мелкер влезе на бегом, като че го гонеше глутница вълци, и с лепкави от яденето ръце грабна най-близкия обект, предлагащ закрила: крака на Кристиан.

– По дяволите! – Кристиан се изтръгна грубо от петгодишния си син.

Но вече бе късно. И по двата крачола имаше ясни следи от кетчуп на нивото на коленете. Помъчи се да запази спокойствие. В последно време му беше все по-трудно да го прави.

– Не можеш ли да държиш малките под око! – изръмжа той и започна демонстративно да разкопчава официалните си панталони, за да се преобуе.

– Сигурно мога да ги изчистя – каза Сана и тръгна след Мелкер, който се беше запътил с лепкавите си пръсти към леглото.

– И как ще стане, като трябва да съм там след час? Ще ги сменя.

– Но... В гласа на Сана се прокрадваше плач.

– По-добре се погрижи за децата.

Сана мигаше на всяка сричка, сякаш я беше ударил. Мълчаливо хвана Мелкер за ръка и го изведе от спалнята. Когато остана сам, Кристиан седна тежко на леглото. С крайчеца на очите си се видя в огледалото. Мъж, стиснал зъби, със сако, риза, вратовръзка и по долни гащи. Прегърбен, сякаш на раменете му тежаха всички тревоги на света. Изправи гръб и изпъчи гърди. Веднага придоби по-представителен вид. Това беше неговата вечер. Никой не можеше да му я отнеме.